

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Als ik zo eens terugkijk
naar mijn eigen lagere schooltijd,
dan zie ik dat wij best streng werden opgevoed.
Je moest jezelf wegcijferen.
Je moest altijd eerst aan een ander denken.
Je moest bescheiden zijn, zeker niet brutaal.
U kent het waarschijnlijk ook allemaal nog wel.

En als ik nu kijk naar de jongelui van tegenwoordig,
dan zie ik open kinderen.
Spontaan, ze durven hun eigen mening te geven.
En tegelijk kunnen ze ook heel attent zijn.
Eigenlijk vind ik dat ook wel heel erg leuk.

Maar als ik nu naar het evangelie van vandaag kijk,
dan hoor ik Jezus zeggen
dat wij ons eigen leven moeten haten.
Want wie zijn eigen leven liefheeft,
zal het verliezen.
En we moeten zelfs als een graankorrel sterven,
dan pas brengen we vrucht voort.

Moeten we nou toch weer terug naar vroeger?
Zou Jezus dat bedoelen?
Ik denk het niet.
Maar wat bedoelt Hij dan wel?
Nou, daar wil ik nu met u in deze preek
graag eens over nadenken.

En ik kwam op dit woord uit:
We moeten 'echt' zijn.
Ik denk dat dat een woord is
waarin we ons allemaal wel kunnen vinden.
We moeten 'echt' zijn.
Authentiek. Transparant.

Maar in de praktijk proberen we onszelf
zo vaak wat beter voor te doen
dan we werkelijk zijn.

We proberen onze fouten wat te verdoezelen.
En we proberen onze goede kanten
nog wat beter naar voren te laten komen.

Jezus geeft een vergelijking van een graankorrel.
Ik vergelijk het ook wel eens met een tulpenbol.
We zijn gisteren weer de lente ingegaan.
De Keukenhof zou gisteren zijn opengegaan,
maar helaas, vanwege alle coronamaatregelen
gaat dat voorlopig nog niet door.
Maar de tulpenvelden eromheen zullen we wel
in ieder geval weer kunnen gaan zien.

Maar goed, even in plaats van een graankorrel
een tulpenbol.
Een tulpenbol ziet er op zich
niet zo fraai uit.
Maar we weten ook
dat het uiteindelijk niet om de tulpenbol gaat
maar om de tulp die erin zit.
En zo weten we ook dat
als we de tulpenbol in de grond stoppen,
ja, dan komt er in de lente
een prachtige tulp uit.

Zo moeten wij er voor zorgen
dat de tulp die als het ware
in ons leven verborgen ligt,
naar buiten kan komen.
En daarvoor moeten we die tulpenbol
niet steeds meer oppoetsen.
Zo veel oppoetsen
dat hij misschien wel gaat glimmen!
Nee, maar daarvoor moeten we die tulpenbol
in de grond durven te stoppen.

En dat is best spannend.

Natuurlijk weten we dat het bij een tulp
altijd goed komt.
Maar in ons leven is dat veel spannender.
Het is iets als kwetsbaar durven zijn.
Het voelt misschien wel aan als
het sterven van een graankorrel in de aarde.
En toch zegt Jezus: dat is de enige weg
naar echtheid, authenticiteit, leven.

In de tweede lezing staat een uitdrukking
waar ik heel erg van houd:
'de school van het lijden.'
Ik denk dat de school van het lijden
ons het beste leert om 'echt' te zijn.
Laat ik het u proberen uit te leggen.
Natuurlijk willen we allemaal graag succes hebben.
We willen gezond zijn, we willen succes hebben,
we willen goede functies hebben,
interessante beroepen.
We willen gelukkig zijn in onze relaties.
Dat is allemaal fantastisch.

Maar de echtheid van een mens
komt vaak pas het best tot zijn recht
op het moment dat lijden in zijn leven komt.
Hoe ga je verder als een relatie mislukt?
Hoe ga je verder als je gezondheid het laat afweten?
Hoe ga je verder als er tegenslag in je leven komt?
Heb je dan geleerd om je te laten vallen
als een graankorrel in de aarde,
in het vertrouwen dat uit al dat lijden
toch iets goeds kan komen?

Ik vind dat woordje 'vallen' hier ook zo mooi.
Het 'vallen' van de graankorrel in de aarde.
Het heeft iets van loslaten.

Ontspannen.
Je durven laten vallen
in de liefdevolle armen van God.
Maar tegelijk is het ook heel spannend.
Want we willen zo graag de touwtjes
zelf in handen houden.

Zelfs voor Jezus was het spannend.
Er staat niet voor niets
ineens deze onverwachtse woorden
in het evangelie van vandaag.
Ik lees ze u nog eens voor:
"Nu is mijn ziel ontroerd.
Wat moet Ik zeggen?
Vader, red Mij uit dit uur?
Maar daarom juist ben Ik tot dit uur gekomen.
Vader, verheerlijk uw Naam."

Hier zien we dat het zelfs voor Jezus
spannend was om zich te laten vallen
in de handen van de levende God.
Hier zien we dat Jezus ook werkelijk mens was
en niet alleen maar God.
En zo weten we ook
dat Jezus zijn hele leven al
op de school van het lijden had gezeten.
Jezus had zijn hele leven al geleerd
dat dit de enige weg was ten leven.

Zo leert de school van het lijden ook ons
om 'echt' te zijn.
Ons niet mooier voor te doen dan we zijn.
En... zo leert de school van het lijden ons ook
om te ontdekken wie wij werkelijk zijn.
Hoe mooi de tulp is die diep in ons hart verborgen ligt.